

بشوند.

۱۸ و ۱۹ آذر ۶۷: به دنبال پایان پیروزمندانه اعتصاب غذای سراسری هواداران مقاومت در ۱۷ کشور جهان و محکومیت رژیم خمینی در مجمع عمومی ملل متحد، تظاهرات و آکسیونهایی با شرکت هزاران تن از هموطنان آزاده ایرانی و پشتیبانان مقاومت، در ۱۶ کشور جهان برگزار شد.

۵ دی ۶۷: مجاهدین خلق ایران اسامی و مشخصات ۷۰۰ تن از زندانیان سیاسی اعدام شده را برای مجامع بین‌المللی ارسال کردند.

ادامه کشتارها در زندانهای رژیم و گزیده‌یی از افشاگریهای جهانی مقاومت

۲۰ دی ۶۸: مسئول شورای ملی مقاومت با ارسال تلگرامی برای خواویر پرزدو کوئیلار دبیرکل ملل متحد فهرست اسامی و مشخصات ۱۱۰۷ تن از زندانیان سیاسی که از زمان آتش بس توسط رژیم خمینی اعدام شده‌اند را در اختیار وی قرار داد و تأکید کرد این آمار تنها بخشی از مجموعه اعدامها را تشکیل می‌دهد.

۱۵ بهمن ۶۸: سازمان مجاهدین خلق ایران لیست اسامی و مشخصات ۱۵۰۰ تن از زندانیان هوادار مجاهدین را که طی ماههای اخیر اعدام شده‌اند را در اختیار دبیرکل ملل متحد و دیگر مراجع بین‌المللی قرار داد.

۱۶ فروردین ۶۹: پارلمان اروپا استمرار نقض حقوق بشر در ایران را با تصویب قطعنامه‌یی محکوم کرد. این قطعنامه «سابقه انزجار آور نقض حقوق بشر در ایران را که بنا بر برخی تخمینها ۱۴۰ هزار زندانی و ۹۰ هزار اعدامی از سال ۱۹۸۱ تاکنون می‌شود» را محکوم کرد.

۴ اردیبهشت ۶۹: دکتر کاظم رجوی در سویس توسط مزدوران رژیم خمینی به شهادت رسید. دکتر کاظم رجوی سالهای متمادی در مجامع مختلف بین‌المللی به افشا و محکوم کردن جنایات رژیم خمینی علیه حقوق بشر به ویژه زندانیان سیاسی اشتغال داشت. برادر مجاهد مسعود رجوی گفت: «خون برادر من نیز مانند ۹۰ هزار شهیدای دیگر مقاومت ایران توسط رژیم دیکتاتوری تروریستی حاکم بر ایران بر زمین ریخته شده است».

۲۹ دی ۶۹: هواداران مجاهدین در ۱۲ کشور جهان در همبستگی با زندانیان سیاسی در ایران به مدت ۱۰ روز دست به اعتصاب غذا زدند.

۱۷ بهمن ۶۹: دفتر مجاهدین خلق در بغداد اعلام کرد رژیم خمینی در هراس از اوج گیری اعتراضات علنی مردم در جریان سفر هیأت تحقیق ملل متحد به ایران تعداد دیگری از زندانیان سیاسی را در شهرهای مختلف کشور اعدام کرده است.

۱۷ بهمن ۶۹: خانواده های مجاهدین یک تحصن ۷ روزه در برابر دفتر سازمان ملل متحد در تهران برگزار کردند که با عکس العمل وحشیانه چماقداران رژیم مواجه شدند. مجاهدین خلق حمایت خود را از این تحصن اعلام کرده خواستار دخالت مجامع حقوق بشری بین المللی برای نجات متحصنان شدند.

۱۶ اسفند ۶۹: کمیسیون حقوق بشر ملل متحد در چهل و هفتمین اجلاس خود طی قطعنامه یی مبنی بر محکومیت نقض شدید حقوق بشر توسط رژیم خواستار استمرار نظارت ملل متحد بر وضعیت حقوق بشر در ایران شد.

۱۴ تیر ۷۰: در جریان دادگاه یک خبرنگار سوئسی، که بر اساس شکایت رژیم تشکیل شده بود، آخوندها ۴۱ تن از شکنجه گران و بریده مزدوران خود را به عنوان «شاهد» دادگاه به سویس اعزام کردند. در میان لیست ارائه شده توسط رژیم عباس ملک و سعید شاهسوندی، که خود در اعدام، شکنجه و تیر خلاص زدن به زندانیان سیاسی مستقیماً دست داشته است، دیده می شدند. سازمان مجاهدین خلق ایران پرونده مستند جنایات این افراد را به منظور پیشگیری به مراجع ذیصلاح قانونی ارائه کرد. این روزنامه نگار نوشته بود که دکتر رجوی توسط رفسنجانی به قتل رسیده است و بر همین اساس سفارت رژیم از او به دادگاه شکایت کرده بود.

۳۰ تیر ۷۰: صدها تن از قربانیان ترور و شکنجه و اعدام طی نامه هایی اعلام آمادگی کردند تا برای ارائه شهادت علیه جنایات رژیم در زندانها علیه زندانیان سیاسی در دادگاه خبرنگار سوئسی شرکت کنند. هم چنین هزاران ایرانی آزاده، از نقاط مختلف جهان در نامه های مستند خود به قضات دادگاه و وکلای سوئسی از جنایات رژیم خمینی در مورد خودشان پرده برداشتند. جریان شکایت رژیم از خبرنگار سوئسی به یک رسوایی بزرگ برای رژیم تبدیل شد و دادگاه شکایت رژیم آخوندی و شخص رفسنجانی را مردود دانست و خبرنگار سوئسی را تبرئه کرد.

۲ مرداد ۷۰: ۵۶ تن از اعضای پارلمان اروپا طی نامه یی به رئیس وقت شورای وزیران خارجه جامعه اقتصادی اروپا دولت ایران را به خاطر نقض شدید حقوق بشر و صدور تروریسم و بنیادگرایی محکوم کردند.

۲ شهریور ۷۰: سوکمیسیون منع تبعیض و حمایت از حقوق اقلیتها در ژنو طی یک

قطعنامه شدیدالحن و کم سابقه " افزایش شدید نقض حقوق بشر " و افزایش اعدامهای رسمی و موج مستمر دستگیریهای سیاسی در ایران را محکوم کرد.

۲۷ آبان ۷۰: همزمان با بررسی نقض حقوق بشر در مجمع عمومی ملل متحد برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت، طی اطلاعیه‌ی خواستار بازدید صلیب سرخ بین‌المللی از زندانهای ایران شد. در این اطلاعیه آمده است: " در اواخر سال ۶۸ رژیم خمینی که بیش از ۱/۵ سال به خاطر قتل عام فجیع زندانیان سیاسی توسط مقاومت ایران رسوا شده و تحت فشار افکار عمومی بین‌المللی و مجامع طرفدار حقوق بشر قرار داشت طبق قطعنامه کمیسیون حقوق بشر ملزم شده بود بازدید کمیته بین‌المللی صلیب سرخ از زندانهای سراسر ایران را پذیرفته و به ویژه بازدید از زندانها و زندانیان سیاسی را قبول نماید. اما تمامی این مدت را به دفع الوقت گذراند و تا این تاریخ از بازدید صلیب سرخ از شکنجه‌گاههای رژیم و حتی مشخص نمودن آمار و ارقام قتل عامها و زندانیان سیاسی باقی مانده خبری نیست و هنوز هیچ قراردادی هم بین رژیم و صلیب سرخ برای بازدید مستمر از زندانها که روال معمول صلیب سرخ است، امضاء نشده است."

۱۵ آذر ۷۰: ۱۰۰۰ پارلمانتور در سراسر جهان خواستار محکومیت رژیم خمینی در مجمع عمومی ملل متحد شدند. در بین این عده ۵۴ سناتور آمریکائی، ۸۴ سناتور و پارلمانتور کانادائی، ۱۷۸ نماینده پارلمان و سنای ایتالیا، ۱۶۷ عضو مجلس عوام و لردهای انگلیس و ۱۱۳ نماینده پارلمان اروپا دیده می‌شود.

۱۹ آذر ۷۰: در آستانه بازدید هیأت کمیته بین‌المللی صلیب سرخ از زندانهای ایران به تخلیه زندانهای بزرگ تهران و شهرستانها دست زده و زندانیان سیاسی را به زندانهای مخفی و کوچکتر منتقل می‌کند.

۲۲ آذر ۷۰: دفتر مجاهدین خلق در پاریس اعلام کرد صدها تن از مردم تهران و خانواده شهدا و زندانیان مجاهد در مقابل دفتر کمیته بین‌المللی صلیب سرخ در تهران اجتماع نمودند. مادران زندانیان و شهدا علیه شکنجه و اعدام فرزندان مجاهد خود شعار می‌دادند. مجاهدین خلق در آستانه سفر هیأت صلیب سرخ نسبت به دستگیری خانواده‌های شهدا و زندانیان سیاسی و ممانعت از تماس آنها با صلیب سرخ هشدار دادند.

۱۳ دی ۷۰: ۱۵ تن از زندانیان سیاسی در زندان گوهردشت کرج اعدام شدند، این اعدامها در آستانه سفر کمیته بین‌المللی صلیب سرخ به دستور رفسنجانی صورت گرفته

است. رژیم به طور همزمان دست به نقل و انتقال بسیار گسترده زندانیان از زندانهای اصلی به زندانهای فرعی و یا مخفی زد تا اسناد جنایت هولناک خود را از چشم هیأت صلیب سرخ پنهان نماید.

۱۶ دی ۷۰: رژیم خمینی در زندان ایلام دست به کشتار زندانیان می زند. در میان اعدام شدگان اسامی یدالله خسروی، جبار رضوی و سیروس پورنوروز به چشم می خورد.

۱ بهمن ۷۰: دهها تن از زندانیان سیاسی مجاهد که از سالها قبل دستگیر شده بودند و تحت شدیدترین شکنجه ها قرار داشتند توسط رژیم خمینی مخفیانه اعدام شده اند. مجاهدین خلق توجه مجامع بین المللی مدافع حقوق بشر را نسبت به افزایش دستگیری و اعدامها در ایران جلب کرده، خواستار اقدام فوری برای نجات زندانیان سیاسی مجاهد در ایران می شوند.

۲ بهمن ۷۰: به دنبال سفر هیأت صلیب سرخ بین المللی به ایران برای بازدید از زندانهای رژیم بیش از هزار تن از مردم تهران و خانواده های شهدا و زندانیان سیاسی در مقابل دفتر صلیب سرخ بین المللی در خیابان مطهری تهران تجمع کردند. تظاهرکنندگان به دعوت خانواده های شهدای مجاهدین گرد آمده بود و ضمن سردادن شعار مرگ بر خامنه ای مرگ بر رفسنجانی کشتار زندانیان مقاوم توسط رژیم آخوندی را محکوم کرده و خواستار آزادی کلیه زندانیان سیاسی در ایران شدند. پاسداران سرکوبگر گروه زیادی از تظاهرکنندگان را دستگیر کردند، مجاهدین خلق ایران توجه صلیب سرخ جهانی و کمیسیون حقوق بشر ملل متحد و همه مجامع بین المللی مدافع حقوق بشر را نسبت به وضعیت دستگیرشدگان و ادامه این دستگیریها و کشتار و جابه جایی زندانیان مقاوم جلب کردند.

۱۴ اسفند ۷۰: کمیسیون حقوق بشر طی قطعنامه یی نقض شدید حقوق بشر توسط رژیم خمینی را برای یازدهمین بار طی یازده سال گذشته محکوم کرد و با استناد به ارزیابی گزارشگر ویژه تصریح کرد هیچ پیشرفت محسوسی در زمینه حقوق بشر صورت نگرفته است.

۲۱ اسفند ۷۰: برادر مجاهد مسعود رجوی اتهامات رژیم علیه صلیب سرخ جهانی را قویاً محکوم کرد و گفت: «متهم کردن نمایندگان صلیب سرخ به جاسوسی در شرایطی که صلیب سرخ پس از ده سال امکان بازدید از زندانهای رژیم خمینی را پیدا کرده است مبین زمینه سازی برای ممانعت از ادامه بازدیدهای صلیب سرخ از زندانها و

دیدار با زندانیان سیاسی از سوی آخوندهای جنایتکار است».

۲۷ اسفند ۷۰: محمد یزدی رئیس قوه قضائیه رژیم گفت: «صلاحیت برخی از اعضای صلیب سرخ که به ایران اعزام شده‌اند از جهات مختلف مورد تردید و سؤال قرار گرفته است». سخنگوی مجاهدین اعلام کرد سخنان یزدی زمینه‌سازی آشکار آخوندها برای ممانعت از ادامه بازدیدهای صلیب سرخ از زندانیان سیاسی است. مطبوعات رسمی رژیم نیز نمایندگان صلیب سرخ را متهم به جاسوسی کرده بودند.

۱ فروردین ۷۱: برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت، در تلگرامی به پطرس غالی، دبیرکل ملل متحد اخراج نمایندگان صلیب سرخ از ایران را محکوم کرد و اعلام کرد: «اعدام ۱۰۰ هزار تن از فرزندان مردم ایران در طول یک دهه، قتل عام زندانیان سیاسی، هفتاد و چند نوع شکنجه و حشيانه و توصیف ناپذیر، تیرباران زنان باردار، به راه انداختن استخرهای خون در زندان و حلق آویز کردن نوجوانان و سوزاندن زندانیان بی گناه تنها به جرم آزادیخواهی شمه‌یی از جنایات مختلف ملاحاست».

۱۴ اردیبهشت ۷۱: برادر مجاهد مسعود رجوی با ارسال تلگرامی برای دبیرکل ملل متحد آقای پطرس غالی از او خواست تا سریعاً هیأت ویژه‌یی را برای تحقیق پیرامون جدیدترین موج اعدامها و دستگیریهای سیاسی به ایران بفرستد.

۱۷ اردیبهشت ۷۱: به دنبال حمله شکست خورده بمب افکنهای رژیم به یکی از قرارگاههای ارتش آزادیبخش ملی ایران به دستور رفسنجانی موج جدیدی از اعدام زندانیان سیاسی در نقاط مختلف کشور به راه افتاد. مجاهدین خلق ایران اعلام کردند تاکنون گزارش اعدام ۱۵۰ نفر از هواداران خود را در آستانه مرحله دوم انتخابات نمایشی رژیم در زندانها دریافت کرده‌اند. اما تعداد اعدام شدگان بسیار بیشتر است.

۹ آبان ۷۱: حمله رفسنجانی به سازمانهای بین‌المللی مدافع حقوق بشر و زمینه‌سازی برای اعدام گسترده‌تر زندانیان سیاسی تحت عنوان قاچاقچی مواد مخدر و اعدام دهها نفر در زندانهای اوین، مشهد و کرمانشاه و از جمله اصغر صاحب‌الزمانی از هواداران مجاهدین در زندان مشهد توسط دفتر مجاهدین خلق در پاریس افشا شد.

۲۳ بهمن ۷۱: در آستانه بررسی نقض شدید حقوق بشر توسط رژیم خمینی در کمیسیون حقوق بشر ملل متحد برای سیزدهمین سال متوالی آخوند یزدی به دفاع از احکام اعدام در ایران پرداخت و گفت: «نمی‌دانم چرا وقتی ما در بین مجازاتهایمان مجازات اعدام داریم دنیا تا این اندازه سر و صدا می‌کند که چرا افراد را اعدام می‌کنید».

۳ خرداد ۷۲: مقاومت ایران سفر یک هیأت از نمایندگان آلمانی به ایران، که از آن به عنوان «کسب اطمینان از رعایت حقوق بشر در زندانها و دادگاههای ایران» نام برده می شود را محکوم کرد. این هیأت از هیچ زندان سیاسی در ایران بازدید نکرد و اصرار آنها برای دیدن یک زندانی سیاسی بی نتیجه ماند. در عوض، آخوندها آنها را به ملاقات آخوند ابراهیم رئیسی و آخوند جعفر نیری، دو تن از مسئولان درجه اول قتل عام سال ۶۷، بردند.

۲۶ آبان ۷۲: به دنبال انتشار چهارمین گزارش گزارشگر ویژه ملل متحد پیرامون نقض همه جانبه و مستمر حقوق بشر در ایران، برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت، اعلام کرد: «آخوندهای حاکم بر ایران به خاطر کثرت جنایاتشان علیه بشریت بایستی در یک دادگاه بین المللی مورد محاکمه قرار گیرند». مسئول شورا تأکید کرد: «تصویر جامع (از ابعاد عظیم نقض حقوق بشر و نسل کشی توسط آخوندها) تنها بعد از سرنگونی آخوندها و گشوده شدن درب همه زندانها و شکنجه گاههای علنی و مخفی به دست خواهد آمد».

۲ دی ۷۲: سازمان مجاهدین خلق ایران اسامی و مشخصات ۱۳۵ زندانی سیاسی اعدام شده که تا کنون هویتشان فاش نشده بود، را در اختیار مراجع بین المللی و سازمانهای مدافع حقوق بشر قرار داد.

۲ اردیبهشت ۷۳: به دنبال محکومیت رژیم توسط کمیسیون حقوق بشر ملل متحد در اسفند ۷۲ پارلمان اروپا با صدور قطعنامه شدیدالحنی ادامه دستگیریها، شکنجه و اعدام شهروندان ایرانی را توسط آخوندها محکوم کرد و همبستگی خود را با نیروهای دموکراتیک ایران اعلام داشت. این قطعنامه تصریح می کند «اصلیترین قربانیان این رژیم اعضا مجاهدین خلق، بزرگترین و سازمان یافته ترین گروه اپوزیسیون ایران هستند».

۲ اردیبهشت ۷۳: به دنبال پیروزیهای چشم گیر مقاومت در افشای چهره ضدبشری رژیم آخوندی در صحنه بین المللی، رژیم خمینی در یک صحنه سازی وقیحانه چند خبرنگار خارجی را جهت دیدار به زندان اوین برد. لاجوردی، سردر خیم بدنام اوین، در این دیدار مدعی شد: «در ایران زندانی سیاسی وجود ندارد».

۱۵ تیر ۷۳: خبرگزاریها در روز ۱۳ تیر از قتل تنهیس میکائیلیان ۶۲ ساله، رئیس شورای پروتستان ایران در تهران خبر دادند. به گزارش خبرگزاری فرانسه روز چهارشنبه ۸ تیر میکائیلیان در تهران ناپدید شد و روز شنبه ۱۱ تیر جسدش پیدا شد. دبیرخانه شورای ملی مقاومت در پاریس روز ۱۳ تیر با صدور اطلاعیه بی از سوی

مسئول شورا، ترور میکائیلیان را به شدت محکوم کرد.

۲۵ تیر ۷۳: دفتر مجاهدین خلق در پاریس اعلام کرد هدف آتش سوزی ۵ ساعته زندان اوین در ۲۴ تیرماه که ضمن آن قسمتهایی از زندان در آتش سوخت کشتار زندانیان سیاسی بوده است. سخنگوی مجاهدین با تأکید بر روی این مسئله که «توطئه رژیم خمینی برای قتل عام زندانیان سیاسی هم چنان ادامه دارد از جامعه بین المللی خواست تا با اعزام یک هیأت به ایران با حضور نمایندگان مقاومت ایران برای تحقیق پیرامون جنایت دیروز رژیم و با اتخاذ تصمیمات عملی برای نجات جان سایر زندانیان سیاسی سریعاً اقدام نماید».

۱۲ آبان ۷۳: پارلمان اروپا طی یک قطعنامه شدیدالحن، نقض حقوق بشر توسط رژیم ایران را محکوم نمود. این قطعنامه، ضمن بر شمردن موارد متعدد نقض حقوق بشر توسط رژیم، از شورای وزیران اروپا خواسته است که پیرامون وضعیت حقوق بشر در ایران تحقیق نموده و نتیجه را به پارلمان اروپا گزارش نماید. در قطعنامه پارلمان اروپا هم چنین «شکنجه و تجاوز به کودکان در زندانهای ایران»، «تهدید و ترور فعالان سیاسی و مخالفان رژیم در خارج کشور»، «سرکوب سیستماتیک مسیحیان» و حمایت رژیم از «اعمال خشونت آمیز گروههای بنیادگرا در سایر کشورها»، به شدت محکوم شده است.

۱۱ اسفند ۷۳: در پنجاه و یکمین اجلاس کمیسیون حقوق بشر ملل متحد، ۱۴ سازمان بین المللی حقوق بشر با رتبه مشورتی نزد سازمان ملل، با انتشار بیانیه‌یی خطاب به اجلاس اخیر کمیسیون حقوق بشر، ضمن محکوم نمودن موارد نقض حقوق بشر در ایران، خواستار گنجاندن این موارد در قطعنامه خود درباره ایران شدند. در این بیانیه که به عنوان سند رسمی سازمان ملل توسط کمیسیون حقوق بشر انتشار یافته، آمده است: «سالهاست که افکار عمومی بین المللی نگران نقض گسترده حقوق بشر در ایران می باشد. طی این سالها بیش از ۱۰۰ هزار نفر به دلایل سیاسی اعدام شده و تعداد بیشتری دستگیر و تحت شکنجه قرار گرفته اند. در سالهای اخیر نماینده ویژه ملل متحد، در گزارشهای خود به کمیسیون حقوق بشر و مجمع عمومی ملل متحد، از جمله در گزارش میان دوره‌یی خود، شمار زیاد اعدامها را در ایران مورد توجه قرار داده است».

۲۰ بهمن ۷۴: برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت، طی تلگرافی به پروفیسور موریس دنی کاپیتورن، نماینده ویژه کمیسیون حقوق بشر ملل متحد

به ایران، در آستانه سفر وی به تهران، از او خواست تا ضمن تحقیق درباره موارد مشخص نقض حقوق بشر، از جمله اعدامهای جمعی، شکنجه و تجاوز به زندانیان سیاسی زن، جامعه بین المللی را از پاسخهای رژیم ملایان مطلع سازد. مسئول شورا از جمله در مورد تعداد اعدامهای سیاسی و قربانیان شکنجه و نیز شمار قربانیان قتل عام زندانیان سیاسی در تابستان و پائیز ۶۷ سوال کرده است. وی هم چنین از نماینده ویژه خواسته است تا درباره تعداد زندانیان سیاسی از آغاز تا کنون و شرایط اسارت آنها، محل دفن اعدام شدگان، به خصوص گورهای جمعی و تعداد اعدام شدگان کمتر از ۱۸ سال رژیم را مورد سوال قرار دهد. مسئول شورا هم چنین در مورد تعداد دختران باکره اعدام شده که بنا بر فتوای خمینی قبل از اعدام مورد تجاوز قرار گرفته اند و نیز تعداد قربانیانی که یکی از اعضای بدن آنها مانند چشم یا کلیه برای پیوند بر بدن ایادی رژیم بیرون آورده شده خواهان پاسخگویی رژیم شده است.

۵ اردیبهشت ۷۵: پنجاه و دومین اجلاس کمیسیون حقوق بشر در ژنو، طی قطعنامه‌ی نقض مستمر و گسترده حقوق بشر و تروریسم افسار گسیخته توسط دیکتاتوری مذهبی و تروریستی ملایان را محکوم نمود. برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت، در این رابطه گفت هر چند که این قطعنامه فقط گوشه‌ای از جنایات هولناک رژیم را منعکس می‌کند، اما بار دیگر نشان می‌دهد که سرکوب و تروریسم جزء لاینفک این رژیم مذهبی و نامشروع است که ظرفیت هیچگونه رفرمی را ندارد. برادر مجاهد مسعود رجوی گفت: در حالی که ملایان در صدر لیست ناقضین حقوق بشر در جهان قرار داشته و به اصلی‌ترین تهدید برای صلح و آرامش در منطقه تبدیل شده‌اند، جامعه جهانی می‌باید از صدور قطعنامه‌های محکومیت فراتر رفته و مسئله نقض حقوق بشر در ایران را به منظور اتخاذ تصمیمات عملی، منجمله تحریمهای تجاری، به شورای امنیت ملل متحد ارجاع نماید. مسئول شورا از فعالیتهای هیأت اعزامی مقاومت ایران به این اجلاس به خاطر نقش مهم آن در خنثی کردن توطئه‌های رژیم و تصویب این قطعنامه تقدیر نمود.

۲۳ خرداد ۷۵: کمیسیون خارجی پارلمان بلژیک طی قطعنامه‌ی از دولت این کشور خواست «بدون اتلاف وقت در اتحاد اروپا ابتکارات دیپلماتیک سختی به منظور تجدیدنظر سریع در دیالوگ انتقادی اتحاد اروپا با ایران اتخاذ کند» و تصریح کرد «دیالوگ انتقادی که اتحاد اروپا از پیش از سه سال پیش با ایران شروع کرده است هیچ بهبودی در رفتار و سیاست تهران نسبت به تروریسم و احترام به حقوق بشر که مستمراً

همچنان در ایران نقض می شوند، بوجود نیآورده است».

برادر مجاهد مسعود رجوی مسئول شورای ملی مقاومت ایران از این اقدام شجاعانه کمیسیون خارجی پارلمان بلژیک، تقدیر نمود و آن را نشانه وجدان آگاه مردم این کشور نسبت به جنایات رژیم خمینی توصیف نمود.

۲ تیر ۷۵: یکی از زندانیان مجاهد بنام مهرداد کلانی، ۵ ماه پس از بازدید کاپیتورن از زندان اوین در این زندان اعدام شد. وی تلاش زیادی کرد که با کاپیتورن دیدار کند، اما موفق به این کار نشد. بالاخره او توانست گزارشی از وضعیت زندان بنویسد و از زندان بیرون بفرستد. این گزارش که شرح جزئی از جنایات رژیم در زندانهاست در ژنو به دست کاپیتورن رسید. در این نامه وی برای کاپیتورن شرح داده بود که چگونه در بهمن ماه ۷۲ در یک دادگاه بیست دقیقه ای به اعدام محکوم شده است. وی همچنین نام ۱۱ تن از زندانیان اعدام شده توسط رژیم که اعدامشان هرگز اعلام نشده بود برای وی ارسال کرده بود. (کلیشه نامه به کاپیتورن - صفحه ۴۰۱)

۸ تیر ۷۵: دبیرخانه شورای ملی مقاومت ایران - پاریس طی اطلاعیه‌یی اعلام کرد بنا به گزارشهای رسیده از ایران، رژیم ضدبشری خمینی ۳ زندانی سیاسی دیگر را در زندان اوین اعدام کرد. سازمانهای حقوق بشری از ماهها قبل در صدد جلوگیری از این اعدامها بودند.

۲۳ مرداد ۷۶: مقاومت ایران اعلام کرد بنا به گزارشهای رسیده، طی چند ماه گذشته رژیم بسیاری از زندانیان سیاسی آزاد شده را بار دیگر در تهران و شهرستانها دستگیر کرده است. برخی دیگر از این زندانیان که معمولاً ۱۰ تا ۱۵ سال را در زندان به سر برده اند، ناپدید شده اند و یا در جریان حادثه های ساختگی به دست مأموران وزارت اطلاعات رژیم به قتل رسیده اند. مقاومت ایران از مجامع بین المللی مدافع حقوق بشر خواست تا برای نجات جان زندانیان سیاسی اقدام فوری به عمل آورند.

۲۶ مرداد ۷۷: هفته نامه مجاهد، در آخرین شماره خود، اسامی ۲۵ تن از گردانندگان اصلی مطبوعات رژیم که تماماً طی ۱۹ سال گذشته، در زمره فرماندهان پاسداران، حاکمان شرع، اعضای وزارت اطلاعات رژیم آخوندی بوده اند یا در شکنجه و کشتار زندانیان سیاسی دست داشته اند، را افشا نمود. بیشتر این افراد گردانندگان روزنامه های وابسته به جناح خاتمی می باشند. برخی از سرشناس ترین آنها عبارتند از: آخوند محمد موسوی خوئینی ها، مدیر روزنامه سلام، دادستان کل انقلاب در دهه ۶۰ و مسئول قتل عام ۳۰ هزار زندانی سیاسی در سال ۱۳۶۷ و عباس عبدی، سردبیر روزنامه سلام،

این نامه را از سلول انفرادی زندان اوین در آستانه اجرای حکم اعدام برایشان می‌نویسم
 اینجانب سردار گلانی فرزند علی اکبر هستم که در تاریخ دوشنبه ۱۳ بهمن ماه سال ۱۳۵۷
 در حق که آنمای مخالفین دولت و هیئت همراهان برای اولین بار به تهران سفر کرده بودند
 در باره گفتاری مختصری با ایشان در هیئت همراهان صرفه سازبان ملل داشتم که بعد از
 دیدار با ایشان علی دوزخ توسط عوامل رژیم دستگیر شدم

من توسط این نامه از سلول انفرادی زندان یازی و کنگ خرمی از طرف خود و هم
 کسانی که حکم اعدام دارند در آستانه اجرای حکم شدن دعوت شدیم به گوشه‌های سبزه
 ملل و همسایع حقوق عمومی و غیره و بعد که گریه‌های من در گوشه‌ها خوانده شد
 منتشر و بناچار ایشان می‌رسید می‌رسانیم درست خورد ما برای کمک کردن به
 صورتی تنها و عهد آنها و مردم آزاد دنیا علیه می‌کنیم

باید مواظب ناهمنده که رژیم برای قریب داین من
 کسانی دیگری را احای زندانیانی که شما خواستار دیدار با آنها هستید جا
 زند
 بعد از رفتن شما رژیم و اجرای احکام اعدام مبارزتان خواهد بود
 که ما اولین کسانی خواهیم بود که حکم اعدامان اجرا خواهد شد

سردار گلانی اوایل اسفند ۵۷ سلول انفرادی زندان اوین می‌نویسم به کسانیکه

از معاونین دادستانی انقلاب در دهه ۶۰

۱ شهریور ۷۷: مجاهدین خلق لاجوردی سرجلاد اوپن را کیفر داده و به هلاکت رساندند. در اطلاعیه ستاد فرماندهی مجاهدین در داخل کشور آمده است: «این عملیات در دهمین سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی که طی آن بیش از ۳۰ هزار زندانی سیاسی در تابستان سال ۶۷، به دستور خمینی اعدام شدند، صورت گرفت».

۲ شهریور ۷۷: آخوند خاتمی طی پیامی به دفاع از لاجوردی جنایتکار که در شکنجه و اعدام دهها هزار تن از زندانیان سیاسی دست داشت، برخاست و او را «یکی از خدمتگزاران مردم» توصیف نمود. دبیرخانه شورای ملی مقاومت در اطلاعیه‌یی اعلام کرد: «خاتمی به این ترتیب، از یک سو ابعاد ضربه‌یی را که رژیم آخوندی دریافت کرده است، برملا کرد و از سوی دیگر ماهیت ننگین ضدانسانی و همچنین همدستی خود را در قتل عام زندانیان سیاسی، که در موضع وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی، از سوی خمینی مسئولیت توجیه و رفع و رجوع این جنایات را برعهده داشت، به نمایش گذاشت. خاتمی همچنین از پاسداران و عوامل وزارت اطلاعات رژیم آخوندی خواست تا «عاملان این جنایت را هر چه زودتر شناسایی کنند، تا به جزای کردار زشت خود برسند».

۲۰ بهمن ۷۷: مجاهدین خلق اسامی و مشخصات ۳۲۰۸ زندانی سیاسی قتل عام شده را منتشر کردند. برادر مجاهد مسعود رجوی، مسئول شورای ملی مقاومت ایران، این اسامی و مشخصات را برای آقای کوفی عنان، دبیرکل ملل متحد، ارسال کرد. مسئول شورای ملی مقاومت در نامه خود به دبیرکل با تصریح بر این که این قتل عام یکی از فجیع‌ترین جنایات علیه بشریت بعد از جنگ جهانی دوم است، از وی خواست یک هیأت بین‌المللی برای تحقیق پیرامون جنایات این رژیم و به ویژه قتل عام سال ۶۷ تشکیل دهد. مسئول شورا خاطر نشان ساخت: «پس از گذشت بیش از ده سال، هنوز اسرار این جنایت هولناک ناشناخته مانده است. به خصوص که در بسیاری از زندانها تمام زندانیان اعدام شده و حتی یک نفر جان سالم بدر نبرده است تا بتواند چگونگی این فاجعه بزرگ را تشریح کند. هنوز هزاران خانواده از سرنوشت فرزندان شان که در آن زمان زندانی بوده‌اند، بی‌خبرند». برادر مجاهد مسعود رجوی یادآور شد: «آخوند خاتمی که در زمان این قتل عام فجیع، به عنوان وزیر تبلیغات کارش توجیه این جنایات بوده است، نه در آن زمان و نه امروز به عنوان رئیس جمهور این رژیم و برغم تمامی دعاوی اش در خصوص «جامعه مدنی» و «حکومت قانون» و «گفتگوی تمدنها» و ... نه تنها هرگز یک کلمه در

تقییح یا محکومیت این جنایت، نگفته بلکه هیچ فرصتی را برای تجلیل از مجریان آن از قبیل لاجوردی آیشن ایران و مسئولین وزارت اطلاعات و "دادستانی انقلاب" از دست نداده است». مسئول شورا تأکید کرد: «جامعه بین‌المللی بایستی این رژیم و رئیس جمهور آن را مجبور کند تا سئوالاتی از قبیل مشخصات تمام اعدام‌شدگان، زمان، مکان و چگونگی اعدام و محل دفن آنها پاسخ دهد و مسئولان و مجریان این جنایت بزرگ را معرفی کند». مسئول شورای ملی مقاومت تأکید کرد سردمداران این رژیم می‌بایست در مقابل یک دادگاه بین‌المللی قرار گیرند.

۲۲ بهمن ۷۷: به دعوت اعضای ارشد مجلس نمایندگان آمریکا، گری اکرمین، ایلینا رزله‌تینن، جیمز ترافیکننت و ادتاونز در جلسه‌ی در ساختمان کنگره آمریکا روند تحولات اخیر و چشم‌اندازهای تغییر در ایران مورد بحث و گفتگو قرار گرفت. این جلسه که خبر برگزاری آن قبلاً توسط خبرگزاری‌های آسوشیتدپرس و رویتر، سرویس خبری فایند و روزنامه واشینگتن تایمز و روزنامه کنگره اعلام شده بود، با استقبال گسترده مطبوعات، هیأت‌های دیپلماتیک و دفاتر نمایندگان کنگره آمریکا قرار گرفت و دهها نفر از دیپلمات‌های کشورهای مختلف از جمله دانمارک، اسپانیا و چکسلواکی و نمایندگان رسانه‌های خبری در این برنامه شرکت کردند.

نماینده شورای ملی مقاومت هنگامی که می‌خواست در مورد اسامی بیش از ۳۲۰۰ مجاهدی که در قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۱۳۶۷ اعدام شدند و اسامی و مشخصات آنها از سوی مجاهدین منتشر شده است، با جمعیت صحبت کند به شدت متأثر شد و بغض گلویش را فشرده و نتوانست به سخنرانی خود ادامه دهد. در این جا نماینده ترافیکننت متن سخنرانی نماینده شورا را از او گرفت و به طور کامل برای حضار که به شدت تحت تأثیر قرار گرفته بودند، قرائت کرد.

۲۸ بهمن ۷۷: مسئول شورای ملی مقاومت ایران، معرفی آخوند علی یونسی را به عنوان وزیر اطلاعات، نتیجه توافق و معامله کثیف خاتمی با خامنه‌ای توصیف کرد و افزود: «دژخیم قهاری مانند یونسی که در دهها هزار اعدام به ویژه قتل عام ۳۰ هزار زندانی سیاسی در سال ۶۷ نقش فعالی داشته است، صدها بار از دری نجف آبادی جنایتکارتر است. بنابراین مسئله خاتمی مخالفت با سرکوب و شکنجه و اعدام و جنایتهای روزمره دستگاه اطلاعاتی رژیم آخوندی نبوده و نیست».

۲۹ بهمن ۷۷: مقاومت ایران طی یک کنفرانس مطبوعاتی در استکهلم، پایتخت سوئد، اطلاعات دقیق و بی‌سابقه‌ی شامل اسم و مشخصات ۳۲۰۸ تن از قهرمانان

مجاهدی را که در جریان قتل عام زندانیان سیاسی در سال ۱۳۶۷ به شهادت رسیده‌اند، در اختیار خبرنگاران خارجی گذاشت. در این کنفرانس یکی از اعضای کمیسیون خارجه شورای ملی مقاومت نقش مهمترین همکاران و متحدان آخوند خاتمی را که آمران و مسئولان مستقیم این قتل عام بوده‌اند، افشا کرد و گفت: «این جنایتکاران که هر یک هم چون شخص خاتمی، دستانشان به خون هزاران زندانی سیاسی از شریفترین فرزندان مردم ایران آلوده است، اکنون دست اندرکار بالاترین پستهای دولتی از معاونت و مشاورت رئیس جمهور رژیم تا وزارت هستند».

۱۷ اسفند ۷۷: در یک کنفرانس مطبوعاتی در پارلمان ایتالیا اعلام شد که ۳۲۰ تن از نمایندگان پارلمان این کشور (اکثریت نمایندگان پارلمان) طی نامه‌یی از نخست وزیر ایتالیا خواسته‌اند سفر خاتمی به ایتالیا را لغو کنند. نمایندگان پارلمان ایتالیا در نامه خود به نخست وزیر با اشاره به ۱۰ سال سابقه خاتمی در وزارت ارشاد رژیم خمینی و سکوت در قبال قتل عام ۳۰ هزار زندانی سیاسی در سال ۶۷، استمرار نقض حقوق بشر در دوران ریاست جمهوری وی از جمله اعدام و سنگسار و شکنجه را محکوم کردند.

۱۱ اسفند ۷۷: برادر مجاهد مسعود رجوی طی نامه‌یی از پاپ خواهان لغو دیدارش با خاتمی گردید. این نامه به همراه لیست ۳۲۰۸ تن از زندانیان قتل عام شده توسط هیأتی از مقاومت به واتیکان تقدیم شد.

شهید بزرگ حقوق بشر دکتر کاظم رجوی در سالهای دهه ۶۰ فعالترین ساعات زندگیش را عاشقانه وقف دادخواهی از خون شهیدان و رنج اسیران مقاومت کرد.

صدای رسای مردم و مقاومت ایران دکتر کاظم رجوی که به نمایندگی از سوی رهبر مقاومت در ملل متحد و مجامع بین المللی حقوق بشر حضور می یافت و با افشای جنایات رژیم ضدبشری خمینی موجبات محکومیت این رژیم را طی سالهای متوالی در ملل متحد فراهم کرد و عاقبت جان خود را نیز در این راه تقدیم خلق و انقلاب نمود و بر این گفته خود امضای خون گذاشت که، ما تاریخ حقوق بشر را با خون خود می نویسیم.

دکتر کاظم رجوی در تظاهرات اعتراضی علیه قتل عام زندانیان سال ۶۷

مریم رجوی :

«ماده ۱۸۶ قانون مجازاتهای اسلامی» که امروزه بسط و فقرات قانون جزای این رژیم را تشکیل می دهد، تصریح می کند که «هر گروه یا جمعیت متشکل که در برابر حکومت اسلامی قیام مسلحانه کند، مادام که مرکزیت آن باقی است، تمام اعضا و هواداران آن که موضع آن گروه یا جمعیت یا سازمان را می دانند و به نحوی در پیشبرد اهداف آن فعالیت و تلاش مؤثر دارند، مجازات می گردند اگر چه در شاخه نظامی شرکت نداشته باشند». تبصره این ماده می افزاید «جنبه متحدی که از گروهها و اشخاص مختلف تشکیل شود، در حکم یک واحد است».

این ماده، در واقع برگردان قانونی یک فتوای شخص خمینی است که گفته بود جان و مال و توانم همه اعضا و هواداران مجاهدین میباح است. قتل عام ۳۰ هزار زندانی مجاهد و مبارز در سال ۶۷ دقیقاً در چارچوب همین فتوا صورت گرفت.

از پیام به مناسبت پنجاهمین سالگرد

تصویب اعلامیه جهانی حقوق بشر

۱۹ آذر ۱۳۷۷

در این کشاکش شورانگیز انسانی ، نسلی پاکباز
و شجاع در برابر ارتجاعی خون ریز و ددمنش
صفت آزایی کرده است . نبرد البته نبردی نابرابر
بود و این نسل راه دیگری نداشت جز آن که بهای
لحظه لحظه پایداری و شرف خود را با خون
بپردازد . و اگر شهیدان آزادی یک ملت را در
زمره فاتحان فردای میهنشان بدانیم ، آن گاه بازنده
اصولی را به درستی باز نخواهیم شناخت .
قهرمانان آزادی و پیشگامان رهایی خلقها همواره
ناگزیر از دست شستن از جان و مال و خانمان
خورد می باشند و با آغوشی باز رنج اسارت و داغ
شکنجه و اعدام را می پذیرند . اما در تحلیل
نهایی آنان هستند که به یمن مقاومتشان زندانبان و
شکنجه گر را به زانو در می آورند . و این
دژخیمان و دیکتاتورها هستند که در برابر پایداری
و پاکبازی قهرمانان آزادی سر فرود می آورند . ما
در نسل کشتی سیاه و پر شقاوت خمینی در
سال ۶۷ که ۳۰ هزار اسیر مظلوم و در عین حال
قهرمان و سرفراز به جوخه تیرباران سپرده شدند
یک نمونه درخشان این مقاومت را می بینیم .
نمونه بی که نه تنها در مبارزات رهاییبخش مردم
ایران که در تاریخ جنبشهای آزادیبخش معاصر
کم نظیر است .